

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ

(Παράδοσις Ζακυνθία)

Στή μαύρη αυτή και παλιά εκκλησία
Τό βράδυ κελύματα σπερνούσ' αν χτυπά,
Μου φέρνει άρχαία στο νοῦ ιστορία.
Τὴν άκούσ' απ' τῆς εκκλησίας τὸν παπά.
Αὐτός μου τὴν εἶπε· και μουλεγε' αἰώνια.
Στῆ γῆ πὸς· αἰδεύει τὸ κρῖμα ἡθρόναια.

Δυό άρχοντες ζούσαν σέχρονους άρχαίους
Με σῖταια κ' άπτελῖα και βίος περισσά
Γουτός εἶχεν ὄνας πολλοὺς και θουσίους
Κ' ὄ άλλος μὰ μόνο γλυκειά ζουσανά.
Μὰ ὄλος ὄ κόσμος στῆ χώρα εἰνώφειε.
Πὸς εἶχρα μεγαλοφρικτῆ τους εἰνώφειε.

Και ἦταν πολλά· γενναίως περασμέναις
Και χρόνι άμείρητοι, χρόνι μαζροί,
Άφοτου ζουτοῖσε σκληρά ζουσιμέναις
Τῆς δυό οἰογένειαις εἶχρα πιζή.
Και ὄπως ὄ πλοῦταις, που πάντα μεγάλαινε
Αυτῆ απ' τὸν ένα περνούσε 'σὸν άλλονε.

Μὰ τώρα στοῦ Τρούτα τὸ σπίτι εἰπάνο
Έφάνη πὸς εἶπεσε θειά ὄργῆ!
Κ' ἐνώ εἰς τὸν άρχοντα τὸν Άλαμάνο
Τρυγάρω εἰστέξαν οἱ δέκα τὸν γιοῦ.
'Ο Τρούτας παράπενο πάντα ψιθούριε
Γιατὶ τὸ δῖο του τὸ σπίτι ξεκλήριε

Λεβένταις κυτῶζει τὰ δέκα παιδιά του.
'Ο γέρω-Άλαμάνος και εἰν' εἰντοχῆς.
Τὸ βράδυ, που καθῖναι δλοι σῖμα του,
'Η μόνη του ἦταν μαρὰ τῆς πριζῆς.
Πὸ ἦτο φαδρὸ μ' οἰκίης εἰνονίζανε...
Και ὄλοι τὴν τῶχη του τῆ μακαρίζανε.

Μονάχα θλαμμένο· ὄ Τρούτας κυτῶζει
Και τὴν εἰντοχία τοῦ εἶχρου του φθονεῖ.
Μὰ ὄταν ἡ κόρη τὸν άγαλλιάζει,
Τῆς τῶσαις του λύται εἰνθῆς λημονεῖ,
Στους πόνοῦς τ' ἡ βάλαμο κῶδε τῆς φίλμια.
Γλυκειά μουσαῖ τὸ χρουό τῆς τὸ μίλημα.

'Ο γέρω-Άλαμάνος τὴν εἶχρα θυμάται,
Τῆ μαύρη του ἐκδῖζησι δέν λημονεῖ.
Και μέρα και νύχτα εἰντοῦ συλλογῶται
'Ο Τρούτας π' ὄσοτερο ποῦ θά ποῖη.
Και θέλει εἶνε· νὰ τοῦ δῶση τὸ κῶτῆμα
Στὸ στήθος του μέσα σκληρότατο τῶτῆμα.

Δυό πράγματ' ἡ μόνο στὸν κόμ' άγαλαίε
'Ο Τρούτας τὴν κόρη του και τὴν τιμῆ,
Τὸ βῶρῆε· μαζῆ και τὰ δυό τὰ χτυπαίε
'Αστράφτοῦν τὰ μάτια τοῦ γέρον' ὄρμῆ,
Θυμάται τὶ τοῦκανε ὄ Τρούτας στῆ νεότητ' του,
'Εκδῖζησι βῶρῆε στερνή του και πῶτῆ του.

'Αμέσως τὸ γιοῦ του τὸν πῶτο φωνάζει
Τοῦ λέγει τὸ σῆδῖο, τὸ τρομερό...
'Ο νῆος ζουτῶστῆκει' μὰ μέσα του βῶρει
Σάν πῆλαγο άγριο, μῖσος σκληρό.
Χωρῖς νὰ τὸ θέλη, τὸν πῆρε τὸ κῶμ' του.
Κ' εἰσῆχῆ' ὄ γέρος ἄς εἶχῆ τὸ κρῖμα του.

Στὸν Τρούτα πῆγαίνε εἰνθῆς ἀνθρωπὸς του
Και λέγει : « Ὁ ἀφέντης μου σὲ χωρεῖα.
'Εἶν ὄμορφη κόρη σου άγάπησ' ὄ γιοῦς του
'Και νὰ τοῦ τῆ δῶσης γυναικῆ ζῆτα.
'Ἡν εἶχρα βαρέθηκε πῆα τὴν αἰώνια.
'Ας εἰν' μεταξὺ σας άγάπη κ' ὄμῶναια.

'Ο Τρούτας τ' άκούει κ' εἰνθῆς ἡ καρδιά του
Χαροῦμνη μέσα στὰ στήθη χτυπά,
Μῆναίε πὸς εἶνε ἡ μόνη χαρά του
Νὰ παῖσουν τῆς εἶχρας τὰ τῶσα κακά.
Και πὸς τῆ φίλια τους θά στερεώσουνε,
'Εάν τὰ παιδιά τους παντῆρῶν κ' εἰνώσουνε.

'Αλλάζουν χαροῦμνοι τὰ δαχτυλῖδια
'Ο νεὸς ὄ λεβέντης κ' ἡ κόρ' ἡ ξανθῆ,
Κ' οἱ δυό ζακουμένα τῆς χώρας στολῖδια
'Ἡ νεότητ' στ' άφῶτα τους πῶσοπ' άνθει,
Κ' ὄ Τρούτας ὄ άρχοντας τῶχη καμῶρι του
Νάβλεπῆ μπροστά του τ' ὄρῶαῖο ζευγάρι του.

'Ὀς τόσο κοντεῖναι ἡ μέρα τοῦ γάμου
Κ' ὄ γιοῦς στὸν πατέρα πῆγαίνε δειλός
Και λέγει : « Φλογίζονται τὰ σωθῖκά μου !
'Αχ! ἡμῶνα τότε πατέρα τυφλός,
'Μὰ τώρα αἰσθάνθηκα μόνο τὸ λάθος μου,
'Γλυκῆ μου πατέρα, λυτήσου τὸ πάθος μου.»

»Καλλῖερα χίλιας φοραῖς νὰ με θάψουν
'Σε χώματα ἔρημα και σκοτεινά,
'Παρά νὰ γνωρίζω γιά με πὸς θά κλάψουν
Τὰ ὄμορφα μάτια τῆς, τὰ γαλανά !
'Θυμῆσου, θυμῆσου και σὺ τῆ μητέρα μου
Και πάψε τῆ μαύρη σου εἶχρα, πατέρα μου.»

Μ' ὄργῆ τὸν άκούει ὄ γέρω-Άλαμάνος
'Και μήπως, τοῦ λέγει, ἐγὼ σ' εἰρωτῶ
'Αν καίη τὰ στήθη σου εἰρωτας πῶνος ;
'Εκείνο που μουταξες-μόνο ζῆτῶ.
'Τὸ δέλω' θά γείνη.»-Κ' ὄ νεὸς μῶσ' τῆ ζῶλη του
Σουλαίνε και σῶφρῆται στῆ γῆ τὸ κεφάλι του.

Μὰ εἶφθας πῆα ἡ εἰσίσημῆ μέρα,
Τουῦς γάμους γουτῶσανε στῆν εκκλησία,
Φωναῖς, ψαλμοῖδιας πλημμυροῦν τὸν άγῆρα,
'Ο νεὸς στεφανῶθηκε τὴν ζουσαῖα.
'Ο Τρούτας μὲ πόνο τὴν κόρη του φίλησε
Και δάκρυ ζεστό απ' τὰ μάτια του κύλησε.

Στὸ ἔρημο σπίτι γουτῶ μοναχὸς του.
Τὴν κόρη του εἶχσε τὴν άζοφῆ,
Τὴν χαιρεται τώρα κ' αἰτῆν ὄ εἶχρός του.
'Αχ! Τίποτε πῆα δέν τοῦ μένει στῆ γῆ !
Κ' ἐνώ τρυγῶρει εἰντοῦς στὸ κρεβάτι του,
Μὲ δάκρυ ὄ ὄπνος σκεπάζει τὰ μάτι του.

'Αχ! Τὶ προημῶσιον εἰκείνο τὸ δάκρυ !
Τ' άστῆρια πῆν ὄβουσανε τὰ φωτεινά,
Εἰνῶν και στῆς κάμαρας βλέπει τὴν άρη
Τὰ μάτια τῆς κόρης του τὰ γαλανά...
'Εἰν' ὄνειρο πῶνος», ὄ γέρος ψιθούρισε,
Και απ' τ' άλλὸ τὸ μέρος τὸ πρόσωπο γύρισε.

'Ὀσάν νὰ λυτήθῆ τοῦ γέρον' τὰ στήθαια,
ὄ ὄπνος τὸ μάτια του πῶλο σφαλῶ
Τὴν τῶσο πικρῆ νὰ τοῦ κῶρη ἀλήθεια...
Μὰ ζῆγῶνος λημῶς δυνατός τὸν ζουπῶ...
'Ἡ κόρη του εἶλαγε στὸ προσκεφάλι του...
Τὴν παίρνει, τὴν σφίγγει στῆν κῶρα άγκῶλη του

Μὲ τὰ νυκτῆ τῆς τὰ ρουῶα ντυμένη
Και μὲ τὰ ξανθὰ ξεπλεγμένα μαλλιά,
'Στὰ γῆλιη τῆς φῆναται άκόρη πὸς μένει
Σημάδι που άφῆσαν τ' άνδρὸς τὰ φίλια.
Στ' ὄρχο πρόσωπό τῆς, τὸ δάκρυ, που γῆναται,
Λαμῶνται νομῶζει πὸς λάμπει και σβῆνεται.

Και τῶρει και εἰνα κομμέν' ἡ φωνῆ τῆς
Και δέν ἡμπορεῖ ἕνα λόγο νὰ πῆ,
Θαρεῖς μὲ τὰ λόγια θά βῆη ἡ ψυχῆ τῆς
Θαρεῖς πὸς τὰ χεῖλη τῆς δέν' ἡ ντροπή.
Και κλαίει πικρῶ, σάν άνοιξῆ τὸ στόμῆ τῆς
Κ' ἐνώ κοκκινίζει, χλωμῶζει τὸ χῶμα τῆς.

'Ας μὴν εἰρημέρῶνε πλέον γιά μένα...»
Και πῶλο τὰ λόγια τῆς πνίγουν λυγμοί.
'Δέν εἰμῶ, μου φῶναξε, κόρη παρθένα,
'Γυναικῆ μὲ εἶπανε δίχως τιμῆ !
'Δέν ἡμῶν παρθένα ! Πατέρα, μαρτῶρησε
'Τὸ μάτι μου άνδρα νὰ δῆ ἄν εἰγῶρισε.»

'Ο γέρος δέν τάκουε' στὸ προσκεφάλι
'Αναίσθητος εἶπεσε δίχως φωνῆ,
Δυό λόγια, κῶτῶσῶσε μόνο νὰ βγάλη
Εἰνθῆ τῆς καρδιάς του τῆς δόλιας στερνή,
Κυτῶνταις γλυκῶ τῆ φωχῆ θυγατέρα του
'Κατῶρα κ' αἰτόν και διπλῆ στὸν πατέρα του!»

'Εκδῖζησι τώρα σκληρῆ ζουτῶσιμένος
'Ο γέρω-Άλαμάνος τὶ άλλο ποδεῖ ;
'Εχῶθηκε πῆα τοῦ εἶχρου του τὸ γένος,
Τὴν κόρη τὴν κλει μοναστηρῆ βαθῖ,
Αὐτὸ τῆς άφῆσαν μόνῆ βοήθεια
Σ' εἰκείνα τὰ χρόνια τὰ μαῖρα συνήθεια.

Και πὸς δέν εἰβῶσαν' εἰκείνη τὴν ὄρα
Γιά πάντα τὰ μάτια τῆς, τὰ γαλανά !
Γῆνῆ τὴν γουσιανε σ' ὄλη τῆ χώρα
Πὸς τάχα εἰπαντῶρηθῆ χωρίς παρθένα !
Και κλαίγαν τὰ κάλλη τῆς ὄσοι κυτῶζανε,
Μὰ εἶται ἡ συνήθεια τῶ τοῦτου πρῶστῶζανε.

Και τώρα στὸ ἔρημο κελλί τῆς κλεισμένη
Μαζροῦ ἀπὸ τὸν κόρον αἰτόν τὸν σκληρό,
Εἰληρὸς στὰ κοῖνοματα πάντα σκουμμένη
'Ελπίδα τὸν εἰσπλαγγῶ ἔχει Θεό...
'Σκορπισῶν τὰ πλοῖτη, εἶχῶθ' ἡ εἰγῆνεια,
Τοῦ Τρούτα εἰβῶσθ' ἡ μεγάλ' οἰκογένεια.

Μ' ακόμη σωστός πριν περάσει ο χρόνος
 Του γέρω—'Αλαμάνου κηδέουν το γιό,
 Βαφής στην καρδιά του εφάλλαξε πόνος,
 Τά στήθη του μάρανε μαύρο χιμιά,
 Του πήρε το γέλιο, το αίμα, το χρώμα του
 Κι' ο Χάρος τον βρήκε μία μέρα στο στρώμα του.

Μετάνοιας δάκρυ τώα σκορπίζει.
 'Επάνω στού γιου του το κρύο κορμί,
 Γιατί του θανάτου τον μόνος γνωρίζει
 'Ο γέρος, ποιά είν' η κουφή άσρομή'
 Και μόνος τού ξέρε αυτός πώς το μνήμα του
 Τό άνοιξ' ό ίδιος μ' εκείνο το κρίμα του.

'Ακόμη ο πρώτος δέν είχε χρονιάση,
 Και δεύτερο κλαίει ό γέρος νεαρό.
 'Η μαύρη άρρώστεια κι' αυτόν είχε πάσει
 Και γρήγορα τούσκαφαν τώο μικρό.
 Κι' ο τρίτος κι' ο τέταρτος κλείνουν τά μάτια τους
 Χλωμοί, χλωσιασμένοι κι' ό δυο στο κρεβάτια τους.

Κ' οι δέκα, ό ένας κατόπι του άλλου,
 Κ' οι δέκα λεβέντες, γεμάτοι ζωή,
 Κολλούν την άρρώστεια του γιου του μεγάλου,
 Και πάνε, και πάνε σ' άγνώριστη γή.
 Σέ γή μακρονή, που κανείς δέν έγύρισε
 ... Του γέρω-Αλαμάνου το σπίτι ξεκλήρισε ...

Και τώρα το βίος του, τά τόσα του πλούτη
 'Ο γέρω-Αλαμάνος τά βίσιξε βαριά,
 Και στην εκκλησία τά χάρισε τούτη
 'Ειά νόχη στον πόνο του παρηγοριά.
 Τήν έχασ' αυτός...Μά τά χρόνια περάσανε,
 'Η πλάκες μαυρίσαν, οι τοίχοι γερύσανε.

Γι' αυτό στην άρχαίαν αύτην εκκλησία
 Τό θρόνυ κειτόνα σπερού σάν χτυπά'
 Μου φέρονε στο νού την παλιά ιστορία,
 Που άκουσ' άπ' τών άστρομάλη παπά' ...
 Αυτός μου την ειπε' και μούλεγ' αιώνια
 Στή γή πώς παιδεύει το κρίμα ή Πρόνοια.
 *Αντώνιος Σ. Μπεταξής

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

'Η καρδιά των γυναικών εινε λυρα τριχορδος. 'Η μία χορδή
 ψάλλει τον έρωτα, η άλλη τον Θεόν και η τρίτη την δόξαν.

Δέ Σαλβινδύ

Κάποια γυναίκα μου ειπε κάτι, το όποιον μπορεί να όνομασθί
 το «μυστικό του γυναικειου φύλου», ότι δηλαδή κάθε γυναίκα
 λαμβάνουσα έραστην παρατη εί μάλλον πως φαίνεται αυτός στις
 άλλες γυναίκες παρά σ' αυτή την ίδια...
 Chamfort

Λένε πως οι γυναίκες δεν αγαπούν παρά τους βλάκες. Εινε λι-
 γάκι δυσκολοπίστευτο αυτό, γιατί εινε γνωστόν πως μισούν τους
 συζύγους των!
 Μπαλζακ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

'Απετάλησαν εις τους κάτωθι συνδρομητάς τά τρία νέα Βιβλία
 τής Βιβλιοθήκης μας :

- 1. Αιμιλ. Αρδίν, 'Αλέκος 'Αναστασιάδην, Β. 'Αθανασίουπουλον, Ζοζέφ 'Αν-
 τζελ, Γ. 'Αρχοντάκην, Γ. 'Αθανασιάδην, Κ. 'Αλιναμάζην, Ίω. 'Αθανασιάδην,
 Κούλαν 'Αγγέλου, Αικατερίνην 'Αποστόλου, Χαρίτσαν 'Αναγνωστοπούλου,
 Πρόδρομον Βασιλείην, Γεωργ. Βενέτην, Παναγ. Βασιλίου, Διμον Βουατζήν,
 Τσιότσην Βασιλείην, Νικ. Βασιλίου, Βιβλιοθήκην Νέας 'Επαγγελματικής 'Ενω-
 σεως, Στυλ. Βίον, Α. Βασιλοπούδην, Α. Βασιλείην, Α. Γιαννοπούδην, Β. Γιαν-
 νοσταύου, Ειρήνην Γαλανού, Ουρανίαν Γαργαλιόου, Διον. Γεωργιάδην, Π.
 Γεωργιάδην, Ίω. Γουλιέλμην, Φιρίταν Δέδω, Σ. Δημητρίου, Α. Δημητριάδην,
 Εύάγγ. Δαλιγιάν. Δημητρίαν Κομπονής, Δημητρίαν Λράμας, Ν. Δεσποτοπούλου
 Φ. Δελγιάννην.

Η ΙΟΕΤΗΣ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ»

'Ο «'Εθν. Κήρυξ» τής 'Αμερικης εξέδωκε επί τη δεκαετηρίδι
 του θαυμάσιον, οργωδέστατον και πολυτελεστατον εικονογραφημέ-
 νον λεύκιμα, με καλλιτεχνικον χρυσοπυκνωμένον έξωφύλλον, εκλεπτην
 και ποικίλην όλην, εικόνας από την ζούη των 'Ελληνων της 'Αμε-
 ρικης και τής 'Ελλάδος. Πρόκειται πραγματι περι έκδοτικού κολο-
 σσίου, περι λευκόματος όμοιον του όποιου δέν είδομεν μέχρι τούδε
 εις τάς 'Αθήνας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Παν. Α. Οικονομότηουλος, δικηγόρος, 'Ελλη Κανάκη, έτέλεσαν
 τους άρραβώνας των.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ
 Πωλούνται βιβλία άγγελιών εκ 400 σελίδων άντι Δραχ. 225 εις
 τό Τυπογραφειον Στραγαλάου και Γαλάνη, όδός Λέκκα 7.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάρφρασις εκ του 'Ιταλικού και ύποσημειώσις του κ.
 Χαρίλ. 'Αντωνάτου. Ουδείς έχει δικαίωμα ά αδημοσιεύ-
 σως της και έκδόσεως εκτός του μεταρραστού.]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Εκει όμως ο άέρας, το νερό, ή δέν ξέρω τί, δέν μου ήταν συν-
 τελεστικά στην ύγεια μου. 'Εχασα σχεδόν αιφνίδια όλη τή φωνή
 μου, σέ τρόπο, που στο τέλος ενός μηνός διαμονής, ξαναγίωσα στο
 Λονδίνο, όπου, ύστερ' από μίαν ώρα, ή φωνή μου ξαναήθε ολο-
 κληρωτικά.

'Η ζωή όμως μακρυνά από τών οικογένειά μου μου ειχε γίνει ύ-
 νυφοση, κι' ή νοσταλγία, που έφθανε από κατακόρυφο, μ' ανά-
 γρασσε να γυρισω βιαστικά στο Νησι μου. Στά 1854 μεταξο, ίσθηκα
 με την οικογένειά μου στ' 'Αργιστόλι. Τό 'Αργιστόλι εινε τό πολι-
 τικό κέντρο τής Κεφαλονιάς και τραβίαι στους κόλπους των κατοί-
 κους άπ' όλα τά μέρη του Νησιού.

'Η γυναίκα μου, όπως ειπα, με ειχε κάμει άλλον άνδρωπο.
 'Εν από τ' αποτελέσματα τής εσεργετικής επίδροσής της ήταν
 που με παρατήρησε για τή άπείθεια των ποιημάτων μου. 'Ε μπε-
 ρούσα πειά να έχω σ' αυτά ύπόληψη κι' ειχα ντροπή, που τά έκα-
 μα τέτοια. 'Ηθελα να καταστρωφίονε, μά δέν ειχα τό θάρρος νάν
 τά καταστρώφω με τό ίδιο μου το χέρι. Τά δημοουργήματά μου ήταν
 άξια για θάνατο, ή καρδιά μου όμως εδειλίαζε για να τους τών δυ-
 σή ή ίδια. Τά καταβιάζα, δίχως να μπορώ να γίνω έχτε-εσθής
 τής καταδίξης. Ειχα πειε προβή σέ μία πρώτη ξεκαθάριση : 'Ειχα
 κάμει τά πειό άσμενα, άν και ήταν ίσως τά πειό πνευματικά.
 'Ερχουνα τ' άλλα, με τήν ιδέα νάν τό θάψω στη λημονηριά, κι'
 έτσι λημονημένα τά φύλαξα μέχρι στα 1854.

Τότες, νομίζω, ή φίλος μου 'Ιούλιος Πρεντετέρης (1) μου ζή-
 τησε μερικά από τά ποιήματά μου για μίαν άνθολογία, που ειχε
 σκοπό να δημοσιεύη. 'Αποφάσισα κι' έγω νίν να ξεφορτώθω. Μου
 ζητήσως μερικά, του παράδωσα όλο ό,τι ειχα γοαμμένο και τ' ού
 πρόσφερα όδρο, επιβιβάζοντας μόνο τον όδρο, δεχτό άπ' αύτ' ν, να
 μη δημοσιεύη άπ' αυτά κανένα, χωρίς προτίητερα νάν τό ξε-αθα-
 ρίσω από κάθε τί, που θά μπορούσε ναχί, άπρεπο.

'Η άνθολογία ποτέ δέν έγδόθηκε κι' ο Πρεντετέρης, με τί σει-
 ρά του, πρόσφερε τά ποιήματά μου όδρο στον κοινό φίλο μου 'Α-
 ριστοτέλη Βαλαωρίτη, ό όποιος και τά κατέγχε. Μου τά δά εισε
 στα 1872' έκαμα μίαν εκλογή, τά ξεκαθάρισα και δημοσιεύσα μιά
 συλλογή άπ' αυτά (2).

Τό μήνα 'Οκτώβρη του 1854, ο Κοσ Σ... γοαμμένος τού Γε-
 νικού Προξένου τής 'Αγγλιας στην Τύνδα, ήρθε για μερικές με-
 ρες στην Κεφαλονία και μου πρόβητε, πιζόντας με, να πάω σ' αύτην
 την πόλη, ως δικηγόρος τού Βορτανικού Προξένου, όποσχομεις
 όλες τές ύποθέσεις τού Προξένου, από τές όποιες έμπορούσα, να
 πως έλεγε, νάχω κέρδος 5 ή 6 τάλληρα την ήμέρα (3). 'Αρνήθηκα
 άμέσως από την πρώτη στιγμή, για' ειχα λημονησει τό λίγο, πο'
 ήσερα άπ' αύτην την έπιστημη, σάν ειχα πάσει νάν την έξασω
 από πολλά χρόνια. 'Εδειξε όμως έπιμονή, λέγοντας πως δέν έχου-
 νανε Καθηγητάδες να κάμουν τό δικηγόρο στην Τύνδα σάν Προ-
 ξενετα. Μου έκαμε την ευχαριστήση νάσθί ένα βράδυ να πάρη τό
 σοά μαζί μας : ή γυναίκα μου, έξενιος κι' έγω μιλήσαμε για τήν
 πρότασή του και, με τές διαβεβαίωσης του, άποφάσισα να κάμω τό
 ταξίδι στην Τύνδα.

Δέ θά ειπώ τίποτε για τά βράσινά μου στη θάλασσα' μοιάζου-
 ν σχεδόν κάθε φορά με τό θάνατο.

Μόλις έφθασα στην Τύνδα, ο Κοσ Σ... ήρθε και με βρήκε στ'
 ξενοδοχείο, που μ' ώδηγησαν, τό μόνο εμπορόσιο στην πόλη σ' τή,
 για να με παρακαλέση να μίν ειπώ τίποτε στον Προξένο 'Ασθιν
 Baynes, πως αυτός ο 'Ιδιος ο Ροματίστας του μ' έκαμ νάσθί
 στην Τύνδα, έπειδή, καθώς έλεγε, «ο Προξένος τής 'Αγγλιας εκεί-
 νη τ' στιγμή δέν ειχε άρκετες για ένα δικηγόρο ύποθέσεις!».

«Δέν έχετε πολλές ύποθέσεις, άποκόρηκα, έτούτη τ' στιγμή, θά
 έχετε όμως πολλές άργότερα και θά κάμω υπομονή, μέχρι που νάχί
 περισσότερες ο Προξένος».

'Ο Κύριος Σ... άντι για κατέ άπάντηση, μου έπαύλαθε την
 παράκληση του να μίν ειπώ τίποτε στον Προξένο. 'Υποζωσώθηκα
 να συγκατατεθώ και να δεσθώ εκεί, χωρίς όμως να παω ονιάμα
 άφρασα τές λύτες μου να λύσθουν μέσα στην καρδιά μου.

'Εν τούτοις ήταν ανάγκη να παρουσιάσθω στον Κον Baynes.
 Μ' άγάλασε, όπως συμβιβαίνει με μία καλιά γνωριμία, που σ' εβήκε
 ύπερβολικά καλοκάγαθος στο διάστημα των 15 ήμερών, που είνενα
 στην Τύνδα, δέμ' έμπορος όμως να κρατήση τό γέλιο, άμα ειπώ
 πως ειχα εβήκε εκεί, με την έλπίδα να κάμω τό δικηγόρο !
 ('Ακολουθεί)

Σημ. Μεταφρ. 1) 'Ιούλιος Τυταλδός Πρεντετέρης (1814-88). Γεννήθηκε στο
 Λησθού, όπου εβθε τά πρώτα βράσιμα. 'Υστερα πήρε στην 'Ιταλία και
 πήρε τό διπλωμα τής νομικής. Το 1839 διορίσθηκε άνακριτής στην Κεφαλο-
 νία και τό 1842 έγινε δικαστής του 'Ανωτάτου Συμβουλίου στην Κέρκυρα,
 όπου και πέθανε. 'Ηταν και ποιητής μ' έγραψε πολλά έργα, από τά όποια
 μερικά τραγουδιάντα άκούα στο Λησθού. Χαρακτηριστόν του έχα άκόμα ή οικο-
 γονία Ρομια στη Ζάκυνθο.
 2) 'Η συλλογή αυτή του 1872 εκδόθηκε στην Κεφαλονία με τίτλο «Στι-
 χοργήματα διάφορα. 'Ο Λαοκρίστος ζαντινέσκος τούτες στο Λησθού εις τούς
 1856» και πρόσθεσε κι' άλλα άκόμα τραγουδιά του.
 3) 'Η αξία του τάλληρου ήταν τούτες 5,50 φρ.